

Hồi 37

Niềm Đau Không Nói Nên Lời

Nhìn bờ vai rung rẩy của bà, Đào Đại Gia cắn môi cúi mặt...

Thật lâu, Vương Tam Nương ngẩng mặt lên, nước mắt đầm đìa trên má nhưng giọng bà ráo hoảnh:

- Đào huynh oán hận tiểu muội lắm phải không?

Đào Đại Gia lắc đầu:

- Không, ngu huynh không hề oán hận gì cả, ngu huynh không dám trách Vương muội mà chỉ thấy mình bạc phước...

Wương Tam Nương lắc đầu:

- Không, Đào huynh đừng nói thế...

Bà nhìn thẳng vào mặt Đào Đại Gia, giọng bà như đứt từng tiếng một:

- Chắc Đào huynh cũng nhớ rằng tiểu muội đã sống với Đào huynh và Ngọc thơ thơ từ khi còn để chỏm, đã được Đào huynh và Ngọc thơ thơ chiếu cố như một đứa em ruột, được Đào huynh và Ngọc thơ thơ truyền dạy võ công để trở thành một cao thủ nhất nhì trong thiên hạ. Trong đời tiểu muội chỉ có hai người thân duy nhất, đó là Đào huynh và Ngọc thơ thơ, và khi lớn lên, khi đến tuổi dậy thì, khi con tim đã biết yêu thì linh hồn của tiểu muội đã ký gởi cho Đào huynh, mặc dầu trong lúc đó không biết bao nhiêu chàng trai găm ghé, đuổi theo...

Bà mím môi cố nở nụ cười nhưng đối với Đào Đại Gia, nụ cười đó còn hơn tiếng khóc, bà nói tiếp:

- Và cho đến bây giờ, Vương Tam Nương vẫn còn đây, vẫn còn là một... cô gái gần bốn chục mùa xuân chồng chất!

Đào Đại Gia nhăn mặt:

- Nhưng tại sao Vương muội lại bỏ đi?

Wương Tam Nương mím miệng thở dài:

- Đào huynh, tiểu muội xin hỏi Đào huynh một điều: Đào huynh có biết sau khi Ngọc thơ thơ mất phần, Thư Hương nó cần cái gì không?

Đào Đại Gia nói ngay:

- Tự nhiên là nó rất cần một tình thương của mẹ nhưng mẹ nó đã mất rồi, nó vẫn phải có một tình thương tương tự, tình thương của một người đàn bà, một người có thể thay thế mẹ nó, chẳng hạn như...

Vương Tam Nương mỉm cười, cũng vẫn với nụ cười chua xót:

- Đào huynh đã lắm, cũng như phần đông thiên hạ đều lắm. Đã đành là một đứa bé mất mẹ rất cần tình thương hiền dịu của một người đàn bà, nhưng trên thực tế không bao giờ có được, không ai có thể thay thế được, cái có thể có được đó là tình thương trọn vẹn của một người cha, một tình thương trọn vẹn của người cha...

Đào Đại Gia chận ngang:

- Nhưng nếu nó được tình thương trọn vẹn của một người cha và bên cạnh đó lại có thêm một tình thương tương tự như tình của mẹ nữa thì là chuyện tốt chứ?

Vương Tam Nương gật đầu:

- Vâng, Đào huynh nói đúng, nhưng khi nó có được thêm một tình thương tương tự như người mẹ thì...

Bà lại cười khô héo và buồn buồn nói tiếp:

- Đào huynh, làm sao mà có được, không phải tiểu muội nói không có được mỗi tình tương tự như tình của mẹ, tiểu muội nói đến một vấn đề mà không ai nghĩ tới là tình thương của người cha sẽ không khi nào trọn vẹn, ngàn đời cũng không thể nào trọn vẹn, nếu bên cạnh đó có một người mẹ kế thì không bao giờ có được tình thương trọn vẹn của người cha, vì tình thương đó đã bị người chia sẽ.

Đào Đại Gia thẳng thốt nói:

- Vương muội sao lại nói như thế được? Hóa ra những người đàn ông gầy gảnh đều không được tục huyền?

Vương Tam Nương nhìn thẳng vào mặt Đào Đại Gia, bà ta cười như khóc:

- Đào huynh, đó là một sự thật phũ phàng mà không ai nhìn thấy, hay đúng hơn là, ích kỷ nên không ai chịu thấy.

Đào Đại Gia định nói nhưng nhìn vào tia mắt đau khổ của Vương Tam Nương sau câu nói đó làm cho ông ta khựng lại.

Nhưng vừa mới thấy có một vấn đề mới lạ xảy ra mà từ bấy lâu nay ông ta chưa hề nghe đến.

Ông ta chưa dám nhận đó là câu nói xác đáng, vì ông ta vẫn còn

(mất 2 trang, quyển 4 trang 598-599)

Nhìn thái độ vui mừng của Đào Đại Gia, Vương Tam Nương càng nghe lòng đau xót, bà ta nhẹ lắc đầu:

- Không thể sớm hơn mà cũng chưa có thể bây giờ...

Thấy Đào Đại Gia muốn nói, Vương Tam Nương vội đưa tay chặn lại:

- Tiểu muội biết rõ ý nghĩ của Đào huynh, nhưng có những việc mà mình không thể không nhìn thấy, Đào huynh nên biết rằng Thư Hương tuy đã trưởng thành, nay đã đến tuổi cập kê trong mấy năm nay, tuy nó đã có những tình cảm riêng tư của nó, tuy rằng bây giờ mình có thể sống lại cho mình, nhưng Đào huynh cũng nên thấy rằng Thư Hương cũng vẫn chưa xuất giá...

Bà lại mỉm cười và nói tiếp bằng một giọng chậm rãi:

- Có thể không ai xấu với ai cả, nhưng sự đời vốn là mâu thuẫn, thứ mâu thuẫn gần như bất diệt ấy nó đã chi phối cả tình cảm giữa con người, không ai có thể giải quyết được mâu thuẫn đó, bởi vì chính bản thân mình cũng đã có sẵn mối tình ngược mà chính mình cũng không giải quyết được, vì thế cho nên đến bao giờ Thư Hương xuất giá, lúc đó mới có thể mà thôi...

Đào Đại Gia thiếu não:

- Nhưng, Tam Nương, có lẽ Vương muội cũng phải thấy rằng mùa xuân trên tóc của chúng ta đã qua quá mau, ngu huynh thì không thể làm sao được, vì âu cũng là số kiếp và ít nhất ngu huynh cũng còn có nghĩa vụ để hy sinh, nhưng còn Vương muội... Ngu huynh thấy Vương muội đã chịu quá nhiều sự thiệt thòi, trừ phi Vương muội không thấy tình của chúng ta...

Wương Tam Nương lắc đầu:

- Không, trong đời tiểu muội chỉ có một lần yêu và sẽ tôn thờ tình yêu đó đến trọn đời, đến chết không hề phai nhạt. Sao Đào huynh lại nghĩ rằng chỉ có Đào huynh mới có nghĩa vụ hy sinh mà tiểu muội thì không? Tình thương đối với Ngọc thơ thơ, tình thương của người mẹ đối với Thư Hương và tình yêu tha thiết đối với Đào huynh không phải là nghĩa vụ hay sao? Không đáng để cho tiểu muội hy sinh một chút cốn con của mình hay sao?

Đào Đại Gia vùng sa nước mắt.

Lần thứ nhất trong khi Ngọc Hà chết và đây là lần thứ hai, người đàn ông đầy quả cảm, đầy cương nghị đã phải rơi nước mắt...

Giọng của ông ta như nghẹn lại:

- Vương muội, sự hy sinh của Vương muội phải chăng là đã quá mức rồi? Mười mấy năm trôi qua, từ một người con gái trong tuổi tràn đầy nhựa sống của yêu đương, chớp mắt đã thành thiếu phụ. Vương muội, ngu huynh biết Vương muội vẫn có nghĩa vụ để hy sinh, nhưng có phải đã quá hay chăng?

Nụ cười trên môi của Vương Tam Nương thật là héo hắt, tuy nhiên đối với Đào Đại Gia, ông ta vẫn tìm thấy vẻ yêu đời hồi năm nào hình như hầy còn nguyên vẹn...

Bà nói:

- Chỉ mới quá ba mươi lăm tuổi, sao Đào huynh lại cho rằng đã muộn màng?

Bà bỗng nở nụ cười thật tươi và nghiêng mặt:

- Đào huynh chê tiểu muội đã già?

Nụ cười tươi và dáng mặt nghiêng nghiêng của bà, Đào Đại Gia bỗng nhớ lại nụ cười của người con gái năm nào...

Hồi đó, khi Ngọc Hà còn sống trong Cẩm Tú Sơn Trang này, cũng trên giòng suối uốn quanh với những cây cầu nho nhỏ ấy, ba người thường hay dắt tay nhau dạo mát vào những đêm trăng sáng, môi nàng luôn luôn lúc nào cũng như cười và cũng trong dáng cách nghiêng nghiêng ưa nhìn đó đã nhiều lần làm cho ông ta đắm đuối.

Hồi đó sau khi Ngọc Hà chết được khá lâu, nỗi thương nhớ người ngoại, cũng vào một đêm trăng, hai người dẫn Thư Hương đi dạo quanh dòng suối, nàng cũng nhìn ông ta bằng đôi mắt nghiêng nghiêng với nụ cười tươi tắn đó...

Lúc bấy giờ ông ta tưởng đâu mình đã chết đi rồi sống lại, nỗi thương đau đối với người vợ hiền vừa với với thì những lời trăng trối của người chết nhắc nhở và gợi lại trong đầu... hình ảnh hạnh phúc mà trong đó có cả hạnh phúc của Thư Hương...

Nhưng đến khi ông ta đối diện nhắc lại, đối diện đặt thẳng vấn đề với Tam Nương thì nàng bỗng khóc luôn mấy ngày đêm và âm thầm rời bỏ Cẩm Tú Sơn Trang. Nàng đi và để lại một lá thư bảo rằng họ có duyên mà không có nợ...

Trong suốt mười mấy năm biệt, thỉnh thoảng ông ta dò hỏi được tin nàng thì mới biết rằng nàng vẫn còn cô độc.

Nàng vẫn chịu cảnh độc thân, lấy việc du ngoạn đó đây để làm sinh thú.

Như vậy không phải nàng không yêu.

Nhưng tại làm sao? Tại làm sao nàng lại bỏ đi?

Nỗi băn khoăn thắc mắc vằng vặc suốt mười mấy năm trời cho tới bây giờ mới có dịp phanh phui.

Càng phanh phui tình thương đối với nàng càng thêm chua xót.

Một người con gái đang tuổi yêu đương, có được đối tượng và hoàn cảnh, thế mà vẫn phải cắn răng xa lìa tất cả, để cho ngày xanh biệt trôi qua...

Thấy Đào Đại Gia cúi người trầm tư không nói, Vương Tam Nương lại nhớn miêng cười:

- Phải không? Đào huynh cho là tiểu muội đã già?

Câu hỏi của bà làm cho Đào Đại Gia hốt hải, ông ta khoát tay lia lịa:

- Không không! Vương muội làm sao lại già, có chẳng là ngu huynh...

Vương Tam Nương lại cười:

- Được rồi, Đào huynh nói phải không? Và vì già nên hết yêu rồi phải không?

Một lần nữa, nàng đã làm cho Đào Đại Gia đăm quỳnh, ông ta lại khoát tay:

- Không phải... không phải, ngu huynh có già thật, nhưng Vương muội cũng biết ngu huynh chỉ quá bốn mươi, chỉ có điều... ngu huynh e rằng đối với Vương muội thì ngu huynh đã quá già...

Vương Tam Nương bật cười hăng hắc:

- Chỉ sợ Đào huynh không còn yêu nữa, chứ nếu không thì ai bảo Đào huynh già thì chắc chắn người ấy đã... lợt tròng.

Giọng cười và tiếng đùa cợt của nàng, khiến cho Đào Đại Gia bỗng cảm thấy như mình đang sống ở khoảng mười mấy năm về trước, bất giác ông ta nhìn sững người đối diện...

Vương Tam Nương cũng chợt cảm thấy nóng bừng đôi má, nàng bắt gặp đôi mắt sáng của người đàn ông mà nàng đã yêu tha thiết năm nào...

Cũng bằng đôi mắt “hớp hồn” ấy, bây giờ không vì những nét nhăn cằn cặn trên trán mà làm cho bớt nóng... bà chợt nghe lòng mình rung động khi chạm vào ánh mắt năm xưa vẫn như... xưa.

Đào Đại Gia vụt chồm mình tới thêm chút nữa, giọng ông thoáng hơi run:

- Vương muội, có phải lần này...

Vẫn với nụ cười tươi nhuận, Vương Tam Nương vột ngất ngang:

- Hứng rồi, Đào huynh. Tiểu muội phải có quyền lấy lại những gì đã mất chứ, phải không? Nhưng mà chưa vội lắm đâu, Đào huynh. Chúng ta cũng còn mấy việc, trước hết là chuyện Thư Hương...

Ánh mắt của Đào Đại Gia lại rực lên:

- Sao? Vương muội đã gặp Thư Hương?

Vương Tam Nương gật đầu:

- Có, tiểu muội có gặp.

Đào Đại Gia hỏi dồn:

- Ở đâu? Vương muội gặp nó ở đâu? Nó có chuyện gì nguy hiểm lắm không?

Vương Tam Nương đáp:

- Tiểu muội gặp Thư Hương tại Giang Nam, không có sao đâu. Thư Hương cùng đi với Trương Dị.

Đào Đại Gia cau mặt:

- Trương Dị? Tại sao Trương Dị lại không báo tin về...

Ông lại chụm hời:

- Quên, Thư Hương có nhận ra Vương muội không?

Vương Tam Nương lắc đầu:

- Làm sao nhận ra được? Mười mấy năm rồi, hồi đó nó còn bé quá...

Đào Đại Gia hỏi:

- Vương muội có gặp tận mặt nó không?

Vương Tam Nương đáp:

- Có, ngồi chung một bàn trong quán.

Đào Đại Gia hỏi:

- Vương muội không nhắc?

Vương Tam Nương lắc đầu:

- Không, tiểu muội thấy chưa cần lắm, vì còn phải giải quyết mấy công việc, tiểu muội thấy nên để lại mai mốt gì cũng được.

Đào Đại Gia hỏi:

- Vương muội gặp Thư Hương và Trương Dị?

Vương Tam Nương gật đầu:

- Có cả Lữ Ngọc Hồ nữa.

Đào Đại Gia nhướng mắt:

- Có cả Lữ Ngọc Hồ? Nhưng Trương Dị có biết Vương muội không?

Vương Tam Nương đáp:

- Có biết, hẳn cũng có nhờ tiểu muội vài việc.

Ngừng một giây, Vương Tam Nương nói tiếp:

- Nhưng hãy để nói sau, bây giờ tiểu muội muốn bàn với Đào huynh về chuyện của Trương Dị.

Đào Đại Gia hỏi:

- Sao? Trương Dị thế nào?

Vương Tam Nương hỏi:

- Chắc Đào huynh có biết chuyện Trương Dị mất tích gần ba năm.

Đào Đại Gia đáp:

- Có biết. Vì ngu huynh liên lạc thường xuyên với Trương Tam Gia, nhưng không phải là chuyện mất tích, Trương Dị có tánh đi hoang từ lúc nhỏ, hẳn rất ít khi ở nhà, trong ba năm nay hẳn ra vùng quan ngoại, nghe đâu là để học võ với một vài nhân vật vùng Tây Vực chứ không phải là mất tích.

Vương Tam Nương làm thinh.

Thấy bà có vẻ trầm ngâm, Đào Đại Gia hỏi:

- Sao? Đã có chuyện gì? Trương Dị như thế nào?

Trầm ngâm một hồi nữa, Vương Tam Nương nói:

- Trong giang hồ có một số người nhận rằng Trương Dị mất tích và cho đến bây giờ, người ta cũng cho là thế...

Đào Đại Gia hỏi:

- Những người đó là ai?

Không trả lời, mà Vương Tam Nương hỏi lại:

- Đào huynh có biết về nhóm Sơn Lưu?

Đào Đại Gia gật đầu:

- Có nghe, chỉ nghe hành động của họ thôi chứ không biết nhân vật nào trong nhóm đó cả.

Vương Tam Nương ngần ngừ một lúc rồi nói:

- Nhóm Sơn Lưu có lẽ không đáng bàn bằng nhóm Tứ Hải...

Đào Đại Gia cau mặt:

- Tứ Hải? Sao lại có cái tên nghe lạ quá...

Vương Tam Nương nói:

- Đó là một nhóm thành hình sau nhóm Sơn Lưu.

Đào Đại Gia hỏi:

- Hành tung của họ ra sao? Nhân vật cầm đầu của họ như thế nào?

Vương Tam Nương đáp:

- Hình như họ thành hình với mục đích là chống lại nhóm Sơn Lưu, nhưng những nhân vật đầu sỏ thì chưa biết chắc lắm...

Ngưng một lúc, Vương Tam Nương hỏi:

- Chắc Đào huynh biết về hành tung của nhóm Sơn Lưu?

Đào Đại Gia gật đầu:

- Chỉ nghe mang máng chứ không rõ lắm, hình như họ muốn tảo trừ những thành phần bại hoại trong võ lâm thì phải...

Vương Tam Nương gật đầu:

- Có lẽ là như thế, nhưng nghe đâu hành động của họ hơi mạnh và có tánh cách bí mật gần như có những người trong tổ chức mà vẫn không biết rõ nhau..

Đào Đại Gia cau mày:

- Thế thì Tứ Hải...

Vương Tam Nương nói:

- Cứ nhìn vào hành động của Sơn Lưu thì có thể biết hành tung của Tứ Hải, chắc chắn họ là những phe nhóm bất hảo trong võ lâm, vì thế cho nên họ phải nhằm chống lại nhóm Sơn Lưu, vì nhóm này có hại cho hoạt động của họ.

Đào Đại Gia nói:

- Chẳng hạn như...

Vương Tam Nương nói ngay:

- Như những chủ sòng bạc lớn, những tay đầu sỏ của những tổ chức trộm cướp khét tiếng, ỏm dâm chuyên mua bán gái tơ...

Đào huynh hỏi:

- Hồi nãy Vương muội có nói Trương Dị...

Vương Tam Nương đáp:

- Về con người của Trương Dị sau chuyến mất tích quá lâu ở vùng quan ngoại, lần này hắn trở về thì tiểu muội chưa có dịp xác nhận về hắn, nhưng hắn có liên lạc với một số nhân vật tốt vùng Giang Nam, trong đó có một người mà tiểu muội biết nhiều là Thập Tam Chích Thủ, con người này không biết có phải trong nhóm Sơn Lưu hay không, nhưng thấy hắn đúng là nhân vật trọng nghĩa khinh tài, thường nhúng tay vào việc phải...

Đào Đại Gia chận hỏi:

- Nhưng Trương Dị hỏi Vương muội về chuyện gì?

Vương Tam Nương đáp:

- Hắn hỏi về nhóm Tứ Hải.

Đào Đại Gia hỏi:

- Nhưng Vương muội có biết về nhóm Tứ Hải sao?

Vương Tam Nương lắc đầu:

- Chỉ biết một nhân vật có dính líu và vài nhân vật hồ nghi.

Đào Đại Gia hỏi:

- Ai?

Vương Tam Nương không trả lời mà hỏi lại:

- Đào huynh có nhớ tiểu muội có một người anh thất lạc từ lúc nhỏ?

Đào huynh gật đầu:

- Biết, Vương Hà!

Vương Tam Nương hỏi:

- Gần đây Đào huynh có nghe về người đó không?

Đào Đại Gia lắc đầu:

- Không, Vương muội có tin sao?

Vương Tam Nương mỉm cười nhìn thẳng vào mặt Đào Đại Gia:

- Đào huynh có quen với Vương Đại Nương?

Đào Đại Gia đỏ mặt:

- Cô... xin Vương muội cảm thông, chỉ thỉnh thoảng thôi.

Vương Tam Nương vẫn cười, ánh mắt của bà nhìn Đào Đại Gia đầy vẻ xót thương:

- Tiểu muội đâu có nói về chuyện đó, tiểu muội chỉ muốn nói về con người của Vương Đại Nương thôi.

Đào Đại Gia hỏi:

- Sao? Vương Đại Nương là người của nhóm Tứ Hải à?

Vương Tam Nương đáp:

- Chủ sông bạc, chủ thanh lâu, hầu hết đều có chân trong nhóm Tứ Hải, vì nhóm này bảo vệ quyền lợi của họ, họ sống nhờ vào nhau. Nhưng điều quan trọng mà tiểu muội muốn nói với Đào huynh là chuyện Vương Đại Nương, người ấy chính là Vương Hà đó.

Đào Đại Gia mở tròn đôi mắt:

- Vương Hà? Vương Đại Nương là Vương Hà? Là người anh của Vương muội? Vương Đại Nương là... đàn ông?

Vương Tam Nương cười:

- Tại Đào huynh chưa... thân mật đúng mức với Vương Đại Nương nên Đào huynh không biết, nhưng Đào huynh không thấy người ấy giống tiểu muội đó sao?

Đào Đại Gia đập tay xuống mặt bàn:

- Đúng rồi... thảo nào khi gặp bà... quên, khi gặp ông ta, ngu huynh cứ mừng tượng...

Ông ta bỗng cau mặt:

- Nhưng lệnh huynh và tiểu muội đã có nhận ra nhau chưa?

Vương Tam Nương gật đầu:

- Đã có lâu rồi, nhưng vì hai quan niệm và hai lối sống khác nhau, nên chỉ thăm hỏi thỉnh thoảng thôi chứ không khẩn khít... Tiểu muội nghĩ rằng sở dĩ giữa tiểu muội và anh Vương Hà còn giữ được liên lạc với nhau, chắc vì chút tình huyết thống, chứ thật tình thì không ai muốn thấy mặt ai...

Đào Đại Gia như không muốn đá động đến vấn đề đó, nên ông ta hỏi sang chuyện khác:

- Vương muội bảo còn một vài người đáng nghi ngờ trong tổ chức Tứ Hải, nhưng chẳng hay có nên nói ra không?

Vương Tam Nương trầm ngâm một chút rồi nói:

- Cũng có thể, nhưng tốt hơn hết là nên chờ cho có đủ bằng cứ về họ, chưa nắm chắc mà nói thì e rằng tư cách của mình sẽ bị giảm đi chẳng...

Và không chờ cho Đào Đại Gia hỏi, Vương Tam Nương hỏi lại:

- Đào huynh chắc biết nhiều về Liễu Phong Cốt chứ?

Đào Đại Gia gật đầu:

- Không gặp thường nhưng có biết nhiều về người ấy, kể về võ công thì phải được liệt vào hàng nhất nhì trong võ lâm hiện nay. Nhất là về công phu “Yến Tử Xuyên Liêm” thì những tay giỏi về thuật khinh công hiện có mặt trong giang hồ sợ rằng không có ai bì kịp. Về tư cách, ngu huynh công nhận rằng trong hàng nhỏ tuổi cỡ Liễu Phong Cốt, hẳn là kẻ đáng được khen ngợi hơn ai hết.

Vương Tam Nương hỏi:

- Hẳn có đến viếng Cẩm Tú Sơn Trang lần nào không?

Đào Đại Gia đáp:

- Có, ba lần.

Vương Tam Nương hỏi:

- Lần chót cách nay bao lâu?

Đào Đại Gia nhẩm tính và đáp:

- Chừng hơn ba tháng.

Vương Tam Nương hỏi:

- Hấn đến đó làm gì?

Đào Đại Gia đáp:

- Như Vương muội đã biết từ trước, ngu huynh may mắn hơn những bạn giang hồ khác là có tạo dựng được một sự nghiệp và nhất là không từng gây nên ân oán, bằng hữu giang hồ, kể cả những anh em trong hắc đạo võ lâm, mỗi khi cần, ngu huynh không hề đắn đo trong sự giúp đỡ, cố nhiên chỉ về phương diện tiền bạc.

Wương Tam Nương chận hỏi:

- Liễu Phong Cốt đến đây chỉ vì chuyện ấy?

Đào Đại Gia trầm ngâm như cố nhớ lại những chuyện đã qua...

- o O o -